

at der ikke maa gøres noget Ophold for at bjerge andet Skib eller Gods, naar Bjergningen ikke kan finde Sted uden væsentlig Ulempe for Kederen eller andre, hvis Interesser det er Skipperens Pligt at varetage, deriblandt Ladningsejerne. Den Andel i den beholdne Bjergeløn, som Kederiet skal have, er i den svenste Lov af 1864 § 183 faa- velsom i den tyste Lov Art. 751 sat til Halvdelen; i § 228 foreslaas det imidlertid i den Henseende at skelne imellem, om det bjergerende Skib er Dampskib, i hvilket Tilfælde Paragraffen tillægger det de to Tredjedele, eller Sejlskib, hvilket der kun tillægges Halvdelen. Grunden til denne Forskel er naturligvis den, at det, naar Bjergning foretages ved et Dampskib, som oftest vil være Maskinkraften, der spiller den væsentligste Rolle, hvortil kommer, at Dampskibe i Reglen ville have en større Værdi ligesom Ophold og Forsikelse for dem vil være af større Betydning; det synes derfor billigt, at den Andel i Bjergelønnen, der tillægges det bjergerende Skib som Godtgørelse for den Risiko og det Tidstab, som Bjergningen medfører for det, sættes højere for Dampskibe end for Sejlskibe. Omvendt vil i Almindelighed et Sejlskibs Mandskab komme til at yde et større personligt Arbejde ved en Bjergning end Mandskabet paa et Dampskib, og der bør derfor tillægges hint en større Andel i Bjerglønnen end Dampskibets Mandskab. Den Del af Bjerglønnen, som bliver tilbage efter at den Skib eller Ladning tilføjede Skade er dækket og efter at derefter Kederiet har faaet henholdsvis to Tredjedele eller Halvdelen, altsaa en Tredjedel eller Halvdelen, skal efter § 228 deles lige mellem Skipper og Mandskab, og endelig dette sidste Part fordeles imellem de enkelte dertil hørende Personer i Forhold til enhver Løn, hvilket stemmer med svenst og tytt Lov. Alle Folkene deltag i denne Fordeling, uden Hensyn til, i hvilken Grad de have medvirket til Bjergningen; man gaar nemlig ud fra, at dette beror paa, hvilket Arbejde der i den Henseende paalægges dem af Skipperen eller andre Befalingsmænd, og at, forsaavidt de faa mindre Arbejde ved selve Bjergningen, ville de til Gengæld faa et saameget større Arbejde at varetage i Skibets egen Tjeneste. — Det sidste Punktum i § 228 gaar ud paa at hindre, at der sluttes Overenskomst med Skipper og Mandskab, hvorefter den dem ved Loven tillagte Andel i Bjergeløn betages dem eller formindres. Saadant turde ikke blot være ubilligt imod dem, men en saadan Ordning vilde derhos formentlig paa en uheldig Maade kunne lamme Besætningens Interesse for at yde virksom Hjælp ved Bjergningen.

Den tilføjede Undtagelse, at Overenskomst om en mindre Andel i Bjergeløn for Skipper og Mandskab dog gyldig skal kunne træffes, naar den kun angaar Udførelsen af et bestemt Bjergningsforetagende, behøver næppe nogen videre Forklaring. Sagen stiller sig naturligvis helt forskellig efter som der er Tale om en tilfældig Bjergning eller om en særligt derpaa rettet Ekspedition, hvor Skipper og Mandskab ere opfordrede til ved deres Engagement at tage Hensyn til dens Værdi og alle dermed forbundne Forhold. At der, efter at en Bjergning er udført, maa kunne træffes Aftale om den derved fortjente Bjergeløns Fordeling, saaledes som alle Vedkommende enes om at finde den billig og retfærdig, forstaar sig af sig selv.

Efter gældende dansk Ret have Bjergerne for deres Fordringer i Anledning af Bjergningen Tilbageholdelsesret i det bjergerede. Da det imidlertid ikke synes billigt at gøre Bjergerens Ret til Fuldbeholdelse af det bjergerede — hvortil de ere henviste, efter som de ikke have nogen personlig Fordring imod Kederen eller Ladningsejerne — afhængig af Besiddelsen, gives der imidlertid, som alt bemærket, i det 11te Kapitel Søparteret for Bjergeløn og i nærværende Kapitels sidste Paragraf, § 229, tillægges der Bjergerne, til yderligere Sikring af deres Fuldbeholdelse, Ret til at modsætte sig, at det bjergerede Skib og Gods føres bort fra Stedet, saalænge ikke Bjergeløn er betalt eller Sikkerhed derfor stillet.

Til 10de Kapitel.

Om Søforsikring.

Ligesom det næppe vil kunne bestrides, at det ligger indenfor en Lovs naturlige Opgave at give Regler om Søforsikring, saaledes findes der ogsaa i alle bekendte Lovlove med Undtagelse af den norske et særligt Afsnit om dette Kontraktforhold. For dansk Rets Vedkommende er det saa meget naturligt at følge det almindelige Eksempel, som allerede Lovens Aft Bog har ofret et eget Kapitel til Søassurancen nemlig det sjette, hvis Bestemmelser imidlertid ere forældede og ufuldstændige. Større Vanskelighed har det at træffe Afgørelse om, hvad der bør medtages, idet der, saaledes som de forskellige udenlandske Lovlove vise, kan være Spørgsmaal om at meddele en større eller mindre Kredt af Retsregler. Lovforslaget har indskrænket sig til hovedsagelig at optage de al-